

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Ο ΜΕΤΑΝΑΣΤΗΣ

Ζ'.
 Την άλλη μέρα ήταν φορτωμένα, Ξέδι ή θάλασσα.
 Τό βατόρι εφόρευε και χοροπηδούσε σάν μπαλαρίνα στά κάρματα.
 Σ' αράζε ο άγέρας άγρια και έκλαιγε περνώντας από τό σκονιά. Ζα-
 λισμένοι οι έπιβάτες, κυλιόνταν σάν
 δέματα εδώ κι' εκεί. Ούτε φαί, ούτε
 τραγούδι πειά. Οι γερολικκοί μοναχά,
 οι ναύτες, σάν γλάροι έτρεχαν στό
 κατάστρωμα κι' ανέβαιναν στά κατάρ-
 τια άπάνω από την θάλασσα, πού ά-
 φοιωμένη δερνότανε !...

— Εισιτήριο «γιά πατόρι χω-
ρις φουρτούνα».

— Μ' έγέλασαν !... Μ' έγέλασαν !...
 Έσοχαζε ο Μάνθος Καμμένος, δια
 λέρασε ή φορτούνα και ή γαλήνη
 Ξαναήθε ο ουρανó και θάλασσα.
 — Ούφ, ποιος οι γίλασι; τόν ρώ-
 τησαν.
 Πούδς άλλος άτ' τό Πρακτορείο;
 Έπλήρωσε ο άνθρωπος γιά να του
 δώσουν εισιτήριο γγια πατόρι χωρίς
 φουρτούνα και τόν κοροϊδίασε. Στο
 Πρακτορείο, όταν πλέριασε, τούσαν
 όρθά κοφτά:
 — «Με βατόρι τής αράδας θες
 να φύγης ή με βατόρι χωρίς φου-
 τούνα ;»

Προτίμησε κι' αυτός τό δεύτερο:
 — Πενήντα δραχμές θα δώσης παραπάνω, τού ελεγε τότε κορφα
 σι' ατί ο πράκτορας, κι' αυτός τής πλήρωσε, τι να κάνη;
 — «Πενήντα; Πενήντα ! σκέφτηκε ο φτωχός και γγριν — γγριν
 τής πλήρωσε μέχρι πεντάραζ». «Ας παη στην όμνη, σκέφτηκε, θα
 ταξειδέσω ήσυχα τουλάχιστο !». Τώρα όμως πού κατάλαβε την άπάτη,
 ήνε πειά άργά. Καί τό τελευταίο τής 'Ελλάδος βουνό σβύστηκε στό
 γ'αλανό τό άπειρο. Τό χέρι του δέν φτάνει ώς εκεί κάτω.
 — Άιντε, άφέ, χαράμι να σου γίνουν ή πενήντα δραχμές ! φω-
 νάσει.
 Οι άλλοι μετανάστες άρχισαν να γελούν. "Όταν όμως τό είπανε
 καλύτερα, ανακάλιναν ότι και άλλοι πολλοί την έπαθαν από τόν άν-
 θρωπο τού Πρακτορείου. Καί άλλοι, κι' άλλοι πλήρωσαν επάτορι χω-
 ρις φουρτούνα...

"Αμα έκασούνεψε, ένα μπουζούκι άρχισε να
 παίζη. "Ένα μπουζούκι, ένα κομμάτι δηλαδή ρα-
 χιατού άνατολικόκου. Πολλοί ήλχαν και τό πιστόλια
 τους και τό κομπούρια τους μαζί, τά όποια ευ-
 δεικτικώς στό χωματιστό ζουναί τους γυάλιζαν...
 "Έγινε ύστερα κι' ένας καιγώς εκεί μέσα.
 Τσακώθηκε ένας Θεσσαλός μ' έναν 'Ηπειρώτη.
 Παρ' όλίγο να ρθούνε στά χέρια, άλλα πηχαν
 στή μέση οί άλλοι.
 — Μή, βρέ γιά τό Θεό, παιδιά !
 — Μά τί ! Να τόν άφύσω έτσι;
 — Να μονομαχήσετε λοιπόν σάν άνδρες.
 "Όρσθησαν τότε οί μάρτυρες, γεμισθησαν τά
 κομπούρια με παραούτι και με... κάρβουνο και
 μπαμ — μπουμπι τουφεκιότιχαν οί αντίπαλοι και πέ-
 σαν... κάτω όλοι οι μετανάστες πού τούς κτύ-
 ζαν.
 Τό πράγμα ήταν φυσικά προετοιμασμένο να
 γίνη έτσι. Οι μονομάχοι πού τού ρεζιλέματός αυ-
 τού, έτρεξαν να χωθούν στις πλέον σκοτεινές μεριές και να καθυδνε
 δυά — τρεις μέρες...

Τού Κατζή — Κιο-
φτά ο γυιός.

Μά οι μετανάστες έγέλασαν άρεκτά.
 Πώς να περνά ή άρα στά μακρινά ταξει-
 δια, τ' άτέλειωτα;...

 Περνά — περνά ή μέρες άπάνω στη θά-
 λασσα.
 Στο κατάστρωμα κάθονται οι μετανάστες και
 διηγούνται ιστορίες γιά να περνά ο καιρός τους.
 Τό ζήτημα τής ημέρας τώρα πειά είναι τό πά-
 θημα τού Νταραβήρα. Καθώς κοιμότανε, τόν ρά-
 ψανε άπάνω στις κουβέρες του. Κάνει τή νύχτα
 ο Νταραβήρας να γυρίση, μα πού να κινή ή !
 Δίνει από δω, δίνει από εκεί, άδύνατον ! Τά ράμ-
 ματα τόν βαστούσαν γερά !
 — Φαντάματα με Ξυλοπήχαν, σκέφτηκε, και
 τρομαγμένος να μή χάση πειά και την φωνή του,
 έμεινε έτσι, άκίνητος, ως τό πρωί, ως να λαλή-
 σουν... τά κοκόρια !
 — Πούδς σου ελεγε να Σαββατογεννητής; Τού
 λέγανε πειράζοντάς τον, την άλλη μέρα οί άλλοι
 μετανάστες.
 "Ο Νταραβήρας δέν άπάντησε, τό φύλαξε

όμως μέσα τον και όταν ήθε ή σειρά του, τούς σεβήρισε κι' αυτός
 καφέ, πού ελεγε μέσα αλάτι αντί γιά ζάχαρη.
 — Πη ! αμάρτα, λίσσα ! Τι είν' αυτό, όφ' Νταραβήρα; τόν ρώ-
 τησαν.
 — Τι είναι ;
 τούς ελεγε. Κα-
 φές... θάλασσι-
 νός είνι !...

— Να μονομαχήσετε λοιπόν σάν άνδρες !...
 Εχει μακρινά, ένα σπιτάκι φτωχικό, πού μή σεβατή
 γρηούλα ή ένα ροδομάγιολο κορίτσι τούς περιεμίει
 γλαϊοντάς.

«Έχε γεια γλυκειά μ' άγάπη,
 Έχε γεια γλυκειά ζωή...
 Μονάκι ή έλπίδα τού πλουτισμού τούς κάνει να
 εγκαρτερούν και να ύπομένουν. "Η λαμπροσύνη τής
 μέλλουσής ευτυχίας τούς σβόνει την σημερινή τους
 αβλήττητα. Τό άνωπόρο στίβαγμα 1.500 ανθρώ-
 πων στό άμπατί τού βαποριού, ούτε καν τό αισθά-
 νονται διόλου. Τό χρωσό τους μέλλον τά θαμπώνει,
 τά αλλάζει, τά μεταμορφώνει δια. "Η πικράδα τής
 έλλάς, τής τυλιγμένης σ' ένα κομμάτι έφημερίδα,
 γλυκαίνεται μ' αυτές τής σκέψεις και τό ξερο ψυμ
 γλυτρώει ενάχριστα στόν λάφυργα.

"Όσο μικρότερος είνε ο κόσμος, τόσο μικρότερα
 και τού άσημαντά ζητήματα τόν άπασχολούν. Φαν-
 τασίες λοιπόν τι μπορεί ν' άπασχολήση τόν πλθθος
 τών μεταναστών, πού όλος ο δικός τους κόσμος ήταν
 τό βατόρι. Μιά φλούδα κρημασμένη από ένα σχοινο
 είναι γεγονός σπουδαίο εκεί μέσα και τό άπαγμα
 ενός καπέλου άπ' τόν άέρα, παίρνει σπουδαίτητα
 Βαλκανικού ζήτηματος. "Ας φαντασθή λοιπόν κανείς
 τι ήτανε γι' αυτούς τό δέσιμο ενός άνθρώπου στό
 κατάρτι.

Έκείνος πού δέθηκε ήταν ένας νέος, κίτρινος,
 ψηλός, μαύρος από τά κάρβουνα και με χοντρά χα-
 ρακτηριστικά. Σημρώνιας. Φορούσε μία κίτρινη, ύψη
 από ίδρωτα και καταλερωμένη φανελλίτσα και ένα
 παντελόνι κουρελιασμένο. Τά παπούτσια του ελχαν
 ποτακώσει από τά γερά. Κι' ήταν σφιχτά, πολύ σφι-
 χτά δερμένος. Τά χέρια του, από τό σφιξίμο, ελχαν
 φουσκώσει στις παλάμες. "Η φλέβες του έξέγανε,
 μελανιασμένες.

"Όλοι οι μετανάστες ελχαν μαζεύτει γιά να
 ίδουνε. Σηρώθηκαν άκόμα και εκείνοι πού ήσαν α-
 λιομένοι στό άμπατί. Καί γυναίκες πήγανε άκόμα, σούφροντας τά μο-
 νοθέλια τους.

- Γιατί ο' έδωσαν βρέ;
- Εκείνον άρχισε να τόν πνήν ή παράπονο.
- Γιατί είμαι φτωχός και άμοιρος στόν κόσμο !
- Καί μεϊς τό ίδιο είμαστε, μα δέν μας δένουν !
- Λέν είνε τό ίδιο !

Έγώ είμαι από τόν
 Φαουλιά τής Σμύρνης
 τού Κατζή — Κιοφτά
 ο γυιός. "Ημουνα στήν
 'Αμερική όταν μαθαί-
 νω, ότι στό χωριό άρ-
 ραβονιάζεται ή Μυ-
 σινιώ...
 — Παιά Μισρακιά ;
 — Τό κορίτσι π' α-
 γαπούσα. Σηρώνιας
 και έρχομα μία και
 δυό σε τούτο τό βα-
 πόρι. Λέω στόν καπε-
 τάνιο: — «Με παίρνεις
 στήν 'Ελλάδα;» — «Ε-

Τους σεβήρισε καφέ μ'... αλάτι, αντί
ζάχαρη !...

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ Σ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Κάθε τόπος έχει φυσικά τις συνήθειές του, τὰ ἴηθ και τὰ ἔθιμά του. Τὰ πασχάλια ἔθιμα εἶνε διαφορετικά σὲ κάθε χώρα. Οἱ Ἄγγλοι π. χ. γιορτάζουν ἀλλὰ και χωρίς ἐπιδείξεις τὸ Πάσχα. Στὸ Λονδίνο ἀνήμερα τῆς Πασχαλιᾶς μιλιοῦν στὴν κρεβάτοκάμαρα τοῦ κυρίου των προί-προί ἢ ὑπρέτριες, τὸν ἀολάζουν και τὸν περιφέρουν ἐπάνω στοὺς ὄμοους τοὺς ὀλόγγρα στὸ σπίτι. Τέλος, ἀφοῦ τὸν περιφέρουν ἔτσι σ' ὅλα τὰ δωμάτια, τὸν ἀποθέτουν πάνω στὸ τραπέζι τῆς κουζίνας και πέτρουν και τὸν προσκονοῦν.

Τὴ νύχτα, οἱ ὑπρέτριες αὐτὴ τὴ φορὰ, κάνουν τὸ ἴδιο στὴν ζωρία τους.

Στὸ Περού τῆς Ἀμερικῆς γιορτάζεται τὸ Πάσχα, ἢ λεγομένη εγωρτὴ τοῦ Χριστοῦ τὸν Σεισιμόν. Ἀπὸ τὸ Σάββατο, πρὸ τῆς Κυριακῆς τοῦ Λαζάρου, οἱ νέοι ἐτοιμάζουν τοὺς ἐπιταφίους, οἰχνοῦν λουλουδιὰ στὺς δρόμους και στολίζουν τῆς προσόψεις τῶν σπιτιῶν μὲ ἀνθη και κορδέλες.

Τὴν Δευτέρα ἀρχίζουν νὰ πέτρουν κανονιές, ἢ ὁποιές ἀναγγέλου τὴν ἐναρξὴ τῆς γιορτῆς.

Κατόπιν ἀνοίγει ἡ ἐκκλησία κα' ἀρχίζει ἡ παρελάσις τῆς λιτανείας. Ἐπὶ κεφαλῆς φέρεται ὁ ἅγιος Μπλάς, ἀκολουθεῖ δὲ ἓνας ἐπίσκοπος, κάτω ἀπὸ μιάν ὀμπρέλλα ἀπὸ τριανταφυλλί μεταξοῦτο, τὴν ὁποίαν κρατεῖ ἓνας ἄγγελος μὲ λευκὰ φτερά.

ῴτερα ἔρχονται τὰ ὁμοιώματα τῶν Ἐθνικῶν Ἀγίων τοῦ Περού, τοῦ Σάν Μλενίτο, τοῦ Σαν Κριστομπλά και τοῦ Σαν Ζοζέ, ἐπὸ κράσι τὸν χροὶ ἓνα πρῶν κα' ἔχει ζωρηματιένο στὸν ὄμο ἓνα... τοῦκαρο. Αὐτοῖ, ἰσοπίθεται ὅτι εἶνε οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ. Κατόπιν ἔρχεται ἡ Παρθένος πλουσιώτατα ντυμένη. Μόλις ἡ Παρθένος βῆ ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἡ πομπὴ σταματὰ και περμένει τὸν Χριστοῦ τῶν Σεισιμόν.

Τέλος, ὁ Χριστὸς ἐμφανίζεται αἰμόφυρτος. Γιὰ νὰγγίξουν τὸ θαυματουργὸ φρόσην τοῦ πλησιάζουν ὄμο μὲ κραγιές κα' ἀρχίζουν νὰ σπρῶνγονται.

Ἔτσι, ἔστερ' ἀπὸ λίγρο, ἢ ἱεροτελεστία μετατρέπεται σὲ... ἀλληλοζήτημα!

Ἀφοῦ ἡ λιτανεὶα περιοδεοῖ σ' ὅλη τὴν πόλη, οἱ προσκωνηταὶ γυρῶν στὴν ἐκκλησία ὄμο γίνεται λειτουργία.

Ἐπακολουθοῦν χοροὶ στὰ κέντρα και τῆς πλατείης τῆς πόλεως και κατόπιν ἀρχίζει τὸ ἀλληλοζήτημα.

Οἱ κἀκοῦν, ἀρσενικοὶ και θηλεικοὶ, μόλις σανατηθοῦν ἀγαλλιάζονται και φιλοῦνται!...

ΤΑ ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ

Στὴ Συρία κατὰ τὴν παλαιὰ ἐποχὴ, ὅταν ἐλεθαινε κανεῖς, μετεφέρτε γιὰ νὰ ταφῆ ἔξω τῆς πόλεως, οἱ δὲ συγγενεῖς τοῦ σφίφωνα μὲ τὴν τότε ἐπικρατοῦσο σὴνήθεια ἠτέταν ἀπάνω στὸν τάφο τοῦ νεκροῦ ἓνα κυπαρίσι. Ἔτσι ἔξήγεται γιὰ ποῖο λόγο ἰσχυροῦν τόσα πολλὰ καὶ ἠψηλὰ κυπαρίσσια στὴ Συρία.

χρῆς λεγτά:—«Ὀχι!»—«Ἄι!» τότε πὸς θὰ ἴθης:—«Θὰ δουλέω στὸ βατόρι». Τέλος νὰ μὴν πολυλογώμει, μὲ δεχτήσαν. Μὲ βάλαν στὰ κάρβωνα. Δουλέμα γιὰ τὸν ναῦλο και ἔτσι ἠθθα στὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπὸ καὶ στὴ Σμύρνη. Τώρα πὸς θέλησα νὰ ξαναγερῶ στὴν Ἀμερικὴ, ἠθθα πάλι στὸ βατόρι. «Μὲ παίρνειτε ἔπος κρῶτα» ἔσθη τῆσα. Στὴν ἀρχὴ δὲν ἠθελαν, στὸ τέλος ὄμο μὲ δεχτήσαν...

Καὶ τὸ ζωρίται:

Ἦταν ἠμέματα, θὰ μὲ περμένη πάντα νὰ παντρευοῦμαι. Ἐ δουλένα λοιπόν, ἐδῶ στὸ βατόρι, σάν κρῶτα. Χθὲς μὲ πονοῦσε τὸ κεφάλι μου κα' ἄρχισα νὰ ξενιθίσω. Μὲ φωνάζαν. Σήμερα πάλι τὰ ἴδια καὶ χειρότερα. Κι' ἔτσι μὲ δέσαν ἐδῶ γιὰ τῆσιμα. Μὰ δὲν μὲ μῆλει ἔμένα, ἀφοῦ ἡ Μερσινὸ ἄλλον δὲν ἀρραβωνιάστηκε και ὄλο ἔμένα περμένει...

Ἀπὸ κἀπο ἀπὸ τὸ ἀμπόρι, ἓνα τραγοῦδι παραπονετικό, μαζροσφο, ἀνεβαίνει ἀπάνω. Ἦταν ἓνας φουκαράς, ὁ Μπριμάλης ἀπ' τὸν Ἐλαχτο, πὸς δὲν κατὰλάβαινε ἂν ἔκλειγε ἢ ἂν τραγοῦδαῖσε:

Συλλογισμένος περπατῶ
και μόνος μου θαυμάζω
Πὸς δὲν ραῖζουν τὰ βουνα,
ὅταν ἀναστενάξω!...

Καὶ τὸ βατόρι ἀδιάρφο στῆς πίκρες, τοὺς πόθους και τὰ ὄνειρα τῶν ἄλλων, τραβῆει, ὄλο τραβῆει ἀμείλιχτο τὸν γαλανὸ τὸν δρόμο τῆς ἐλπίδος...

(Συνέχεια στὸ προσεχές)
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΛΗΘΕΜΟΝΗΜΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΑΦΦΩΝ

Δημοσιεύομαι και σήμερα μερικὰ ἀπὸ τὰ χαριτωμένα τραγοῦδια τοῦ Γαλλοῦ ἑλληνοῦ ποιητοῦ Γουσταῦου Λαφφῶν.

ΣΤΑΜΠΟΥΛΑ

Ἔοποιος δὲν εἶδε μὲσ' στὴν Πόλι ἀπὸ μπροστά του νὰ περῶσι, χανοῦμισσα καμιά φορὰ, κα' ἀπὸ τὴν ἡμαξὰ τῆς μέσα, σάν κἀμπος πὸς διπρὰ νεράκι, νὰ τὸν κιντᾶξὴ τριφερά.

Ἔοποιος δὲν εἶδε μαῖουρο μάτι ἀπὸ θυμὸ και ἀπὸ ζήλεια Νέφος νὰ γίνῃ σκοτεινὸ, Δὲν θὰ πειτένῃ πὸς ὑπᾶγει γλυκὸς Παράδεισος και Ἄδης Μέου σὲ βλεῖμ' ἄνθρωπινὸ.

Ἔοποιος δὲν εἶδε Κιρκασίας γλυκὸ χαμόγελο νὰ λάμψη Πάνω σὲ στόμα δροσερὸ, Δὲν εἰμπορεῖ νὰ καταλάβῃ πὸς ἔτχε πολλοὶ μὰ μέρα Ν' ἀπαρηθῶν και τὸ σταυρὸ.

Ἔοποιος δὲν ἄκουσε ποτέ του Ὀθωμανίδα νὰ προφέρῃ Ἔρωτος λόγια τοιχακά, Δὲν ἔξρει τι θὰ πῆ μαγεῖα και τῆς Ἐδὲι ἀηδονιά, πὸς κελαιδῆει μελωδικὰ.

Ποῖος τὸ ἐπίστευε στὸν κόσμο νὰ σχηματῆσθὴ τέτοια [γλώσσα

Νομάδων ἄγνωστη φυλῆ,

Ποῦ ἢ γυναῖκες σάν μιλῶνε τοὺς πρῶτοι και σὲ [ζάθε λέξι

Ἐν' ἀτελειώτο φιλι!

Μὴν ὀργιστήτε, Ἑλληνοποῦλες, μὴ μὲ μανίστετε, [Γαλλίδες,

Γιὰ τὸ ἐγκόμιο αὐτὸ.

Δὲν εἶμαι ἀγάριστος, γνωρίζω και εἰς τὰ θέληγη- [τρά σας πόσες

μελένεις ὄρες ζωρησιῶ!

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ

Μοῦλεγε ἐχθὲς ἡ Φρόσσο: «Ἐνα ὄνειρο ἀλόφει Εἶδα τόσο τοιμερὸ.

Ποῦ ἀνατοριζιέω ἰσχυρία και στυγιῆν ἀπὸ τὸ νοῦ μου νὰ τὸ βγάλω δὲν μπορῶ.

Ἐἶδα ἓνα μαῖρο ἠνῆμα και νεκρὸ θυμημένο μέου Μὲ τὰ χέρια σταυρωτά.

Και, ὀλόγγρα στὸν τάφο, ἀνθη σπάνια κα' ἄρχια Μαραμένα και γυρτά.

«Νὰ σοῦ τὸ ξηγήσω—εἶμα ἢ καρδιά σου εἶν' ὁ [τάφος

Κι' ἐγὼ εἶμα ὁ νεκρὸς!

Καὶ τὰ μαραμένα τ' ἀνθῆ, ἢ χροσῆς ἐλλίδες ποθα Πρῶν γὰ σένα ὁ μορῶς.

Ο ΔΕΙΔΟΣ ΕΒΡΑΣΤΗΣ

Τέλος εἶχ' ἀποφασίσει σάν τὴ δῶ, νὰ τῆς τὸ πῶ, Κι' ὄλο ἔβλαιν τὸ ὄμο σ' ἀγαπάω—σ' ἀγαπᾶω.

Και μὰ μέρα τῆν εἰρήσιζω κατὰ τύχη, μοναχῆ, κα' εἶμα μέου μου: Εἶν' ὄρα, κἀνε θάρρος, ὠρηγῆ!

Πρὸς τὸ κέρος τῆς σάν γάτος Βῆμα, βῆμα προχωρῶ. Ἄλλα ὄπτε γοῦ νὰ βγάλω ἀπ' τὸ στόμα δὲν μπορῶ.

Ἔοποιος εἶχα μελετήσι Μοῦ ζωρίαν σάν κινεῖς κα' ἀποχωρεῖτο και φεῖγῶ σάν βορμηῶνος πετινῶς.

Τόσον ὄμομ ζωρημένος Ἦμιον ἔσπερ' ἀπ' αὐτὸ, Ποῦ νὰ ξαναπαῖο πάλι Ὄρκο ἔβανα φαγτό.

Τρῶχο... Ἦτανε στὸν κῆπο Κεθσημένη στὴ δροσιὰ.

Λέγο μέου μου:— Εἶν' ὄμο πὸς τὸ βῶσινο σὸν πειά.

Τὸ σφιδασμένο λόγρο Μὲσ' στὸν νοῦ μου τὸν περῶν Κεῖ δεξιά, ἔσβατὰ τὰ μάτια, σάν κατᾶστοπος γερῶ.

Πηλαζῶ... Ἦταν τόσο ἠμορμῆ, γλυκειὰ, σμηνῆ, πὸς στὸ λάμψηγῆ μου μέου μὸς ἔκῶτηρ' ἢ φωνῆ.

Ἀῖθρον! Εἰτύγισμένος πὸς τὸ λέει και μπορεῖ Μὲ λαχτάρα και νύχτα τὴν αὐγὴ νὰ καρτερῆ...

Ἄψιο γλυκὸ, πὸς εἶσαι;

Πές μου, πὸς, ἐλλῆς χροσῆ!

Θὰ ἔθνα γιὰ νᾶρθης πῶο

Τὴ ζωῆ μου τὴ μισῆ!...

ΓΟΥΣΤΑΥΟΣ ΛΑΦΦΩΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ἔο προσομιῶς τῆς γυναῖκας εἶνε νὰ ἀγαπῆθῆ και ὄχι νὰ ἐννοηθῆ.

